

Karácsonyi válaszlevél Konrád Györgynek – a Kárpát-medencéből

(folytatás az első oldalról)

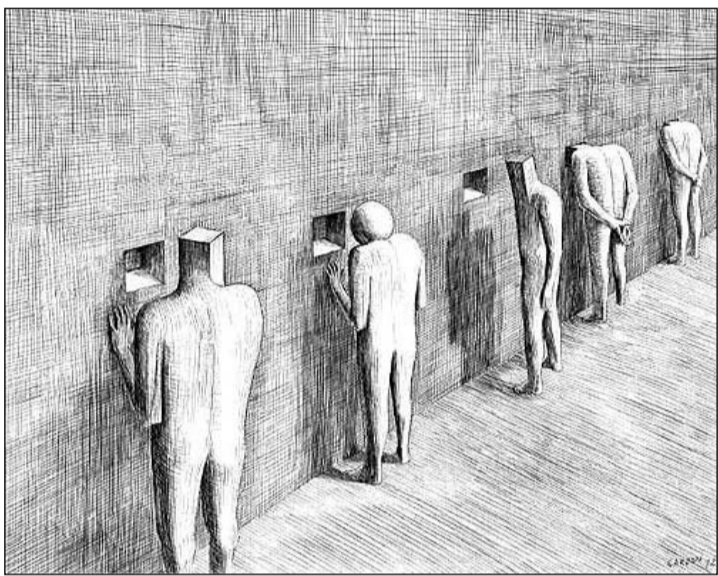
Elmondhatnám, Konrád, hogy mi lenne itt, ha a maga beteges képzelgése válnának valóra. De el sem mondom, mert még tényként írja le legközelebb valamelyik hitközségi hányadék lapban, ahol ismét csak a magyarokat ócsárolja.

Ma Karácsony napja van, Konrád. Az Üdvözítő születésének napja, nálunk keresztényeknél egy olyan Ünnepe, ami maguknál ismeretlen. A szeretet ünnepe. És mi ezen a napon – de más napokon is – csak szánni tudjuk magukat, Konrád. Mert Önök lemaradnak arról a feltöltődésről, amelyet Jézus születésnapja jelent a mi számunkra.

Maguk épp egy tömeggyilkosságot ünnepelek, mi a szeretetet, ami – ha hiszi, ha nem – magukra is vonatkozik. Nem tiltjuk be a gyertyavégű ganyehordó villa állítását, mint maguk a karácsonyfát Názáretben, nem öljük a maguk gyerekeit, mint maguk Gázában, mi nem építünk a Síp utca és a Dohány utca környékén magas falat, s nem állítunk katonákat a kijáratokhoz, ahol fegyvert fognánk a maguk gyerekeire.

Ne féljen Konrád, mert ha Európában ismét tettelegessé fajulna a gyűlölet a maguk viselkedésének következtében, akkor a magyar ismét befogadná magukat, ahogyan tette 33 után is. Igaz, köszönetet nem kaptunk érte, de nem is várjuk el maguktól Konrád, mert nekünk keresztényeknek ez kötelező, Jézustól kapott parancs!

Konrád maguknak egy bajuk van: nem tudnak szeretettel, jézusi gondolatisággal elmélkedni. Maguk a saját bomlott, bosszúállásuknak élnek, s magukra nagyon is jellemző a „ki mint él, úgy ítél” magyar közmondás. Magukkal tehát kár vitázni, mert maguk, Konrád, a csecsemők Heródes által való kivégzését épp olyan természetesen és magától értetődőnek tartják, mint a 19-es és az 1945-90 közötti időszak maguk által elkövetett gyalázatos cselekményeit. És persze sok más aljasságot...

Mi pedig szánjuk magukat, Konrád, mert mi – keresztény magyar emberek – tudjuk, hogy aki bűnös, az meglakol, és nem itt a földön, hanem Isten színe előtt. Lehet persze, hogy már itt, de nem emberi kéz által, Konrád, hanem a Teremtő által, akivel maguk nap-nap után szembeszállnak, noha tudniuk kellene, hogy ez elképesztő öngyilkosság.

Konrád! Én Karácsonykor imádkozom magukért. Kérem a betlehemi jászol előtt a Kisdedet, hogy világosítsa meg beteges agyukat, hogy lássák be, hiába várják a Megváltót, mert ha Ő eljön, akkor ítélni jön. Térjenek meg Konrád, és ne gyűlölködjének! Mert a gyűlölködés – természeténél fogva – a gyűlölködőre hat vissza.

Orbán Viktor miniszterelnököt is maguk miatt kapta fel – igaz negatív hangvételben a médiatörvény okán – a nyugati liberális szennysajtó, és a számos Önhöz hasonlóan beteges gondolkodású újságíró. Hiszen elterelték a figyelmet arról, ami elindít most egy végtelenül nagy, az 1942-es-nél nagyobb zsidóellenességet az Unió elmebeteg naplopó politikusa miatt. Nem szavazták meg a kommunista bűnök holocausttal azonos mértékű elítélésének kötelezettségét. És ez a vég Konrád. Nem tőlünk, magyaroktól kell félniük, hanem Európa ama felétől, amely velünk együtt megszenvedte a zsidó Lenin, a zsidó Marx és a zsidó Engels munkássága által bekövetkezett tragédiát. Mi nem bántjuk Önöket, Konrád, de segíteni fogunk magukon, ha ismét kergetik a fajtáját szerzte Európában a maga félek miatt. Hiszen a maga családja is a magyar Alföldön vészelt át a drámai időszakot, s egy magyar keresztény embernek köszönhetően nem kerültek ki munkatáborba... Mi szánalmasnak tartjuk magát és azokat, akik a maga fajtáját meggyűlöltetik a világgal. Am ezt már számtalanszor megtették történelmük alatt.

Imádkozunk tehát magáért is, Konrád, mert ma a szeretet ünnepe van... és kérem: vigyázzon magára, s legalább hálából ne hazudozzon Magyarországról, mint teszi fajtársa is, Bécsben. Ez az idő lejárt. A magyarországi zsidóságnak is elege van a magaféle szélhámos gyűlöletkeltőkből, mert látják, hogy a vagonok már elméletben ott sorakoznak Párizs, Brüsszel, Róma és Prága vasútállomásain, s látják, hogy szerzetesi csuhában, paraszti gúnyában, vagy egy-egy pince mélyén a magyar keresztény menti életüket, amelyet Önök úgy tesznek fel minden írásukkal a megsemmisülés játékasztalára, mint a rulett asztalra a zsetont.

Konrád, szégyellje magát!

Kuruc-szívű labancok, áruló kurucok

Elmúlt évszázadaink – köreinken belül legalábbis – Mohács óta kurucokról és labancokról szólnak. S most, hogy az erdélyi magyarság, az RMDSZ elnökváltásra, sőt korszakváltásra készül, lévén, hogy karizmatikus politikusaik „kurucabbiknak” tűnő fele új párt bejegyzésére is készül, talán érdemes eltöprengeni azon, hogy mi és hogyan is történt velünk azóta, hogy nem lehetünk teljhatalmú uraink sorsunk alakításának.

A kétpólusú világban, amely Mohács óta a fejünk fölött hol osztrák-török, hol osztrák-orosz, hol német-orosz, vagy éppen német-amerikai színezetet öltött, a fogyatkozó magyarság képtelennek bizonyult önsorsának független módon való alakítására. És ma, amikor az erdélyi magyarság létkérdéseit töprengve politikusaikat figyeljük és értékeljük, mindannyian a kuruckodásra hajlunk, elégedetlenkedünk, árulózunk és pártoskodunk, mint a kuruc időkben – a labancok a töröktől féltettek, a kurucok az osztraktól. A vége pedig az lett, hogy sok magyar úr az erősebbik oldalán labanc lett, Rákóczi pedig emigrációban halt meg Mikesékkel együtt. Hogy aztán Széchenyi és Kossuth vérig izzó vitája után Szabadságharc legyen, és Görgey világosi fegyverletétele után aradi tizenhárom-négyek, és emigráns Kossuthunk. Történezeink ma is vitázunk, hogy áruló kuruc volt-e Görgey, vagy kuruc-szívű labanc? Aztán következett a haza bölcsének és árulónak egyaránt nevezett Deák Ferenc ki-egyezése, az első világháború, Tisza és Károlyi,

Trianon, a Horthy-korszak, amelyre mind a mai napig egyesek a fasizmus bűnét kenik, „a testvéri tankok” létezésében reménykedő József Attila kétségbeesése, aztán a Kós Károlyé és a transzilvanistáké, a Második Bécsi Döntés rövid négy éve, az „Ana-Luca-Veres” vonal, a Rákosi, a Nagy Imre és a Kádár korszaka, a Gheorghiu Dej-é és a Ceausescu-é, a Király Károlyé és Sütő Andrásé, hogy a teljesség igénye nélkül csak a legrepresentatívabb történelmi neveket soroljam – és ezzel itt is vagyunk napjainkban, Antall Józsefnél és Iliescunál, Domokos Gézőnél, Markó Bélánál, Szász Jenőnél, Izsák Baláznál, Tőkés Lászlónál, Kelemen Hunornál és Eckstein Kovács Péternél, hogy végtére „hazaérjek” gondolatommal.

Tény, hogy minél hosszabb a történelmi távlat, annál tisztább a kép, hogy ki a kuruc, ki a labanc, ki Kossuth és ki Deák Ferenc, ki Kós Károly és kik az aradi tizenhárom-négyek. De hogy mennyire is kuruckodók és labancodók is vagyunk, ma már nemzeti karakterünk részének tekintve megosztottságainkat, az abból is látszik, hogy ma is folyik a történelmi vita arról, hogy kinek volt igaza: Kossuthnak vagy Széchenyinek, Görgeynek vagy Bemnek, Nagy Imrének vagy Kádárnak? És a történészek sem tudják megállni, hogy föl ne vessék, a történelemtudomány természetével amúgy össze nem egyeztethető kérdést: „mi lett volna, ha...”

A válasz ugyanis örök titok marad, senki sem válaszolhatja meg hitelesen. Ugyanis nem mi, a kérdésselvetők, hanem eleink voltak akkor ott, akkori tudásuk és az akkori világ törvényeinek engedelmeskedve, eldöntve, hogy kurucok, vagy

labancok, az ő döntésük nyomán alakult így és nem másképpen sorsunk. Milyen mértékben labancok, milyen mértékben kurucok voltak ők? Mennyire kuruc-szívű labancok, mennyire áruló kurucok?

Az oroszok ellenfélnek elfogadták Görgeyt, később azonban Horthyt és Nagy Imrét nem. Eltáposható, gyengének bizonyult kurucokkal nem tárgyaltak. Ellenségeink ellenfélként csak azokat fogadták el, akikkel legyőzöttségükben is tárgyalni tudtak. Akikben megvolt a labanc-hajlam, az erősebbel való együttműködés hajlama, akikben a legyőzhető, eltáposható ellenségen túl az együttműködő ellenfelet is láthatták, akikben ugyanakkor gerinc és bátorság te-

kintetében egyenrangú félre ismertek. A szolgálkúek árulását pedig ideig-óráig a szokásos Júdas-pénzzel megfizették, majd szemébe dobták őket. Szálasit a németek utálták a leginkább, Rákosit maguk az oroszok „küldték nyugdíjba” – igaz, kellett hozzá 1956 is!

Az RMDSZ ma a parlamentben nagy csatát nyert az erdélyi magyar oktatás szempontjából. Hogy a győzelem tisztavirág-életű, vagy történelmi-e, majd kiderül. A törvényt, amelyet erősebb ellenfeleinkkel fogadtattak el, azok harcolták ki, akik az ellenséggel paktáló labancok. Akik között sok a kuruc-szívű. Az árulókról és élősködőkről pedig rendre lehull a lepel. Sokukról már le is hullt.

Történelmünk legyőzött, száműzött kurucait pedig azért hordozzuk szívünkben, hogy tudhasuk-érezhessük: melyik az a határ, amin túl kuruc szívű labancnak már nem lehet lenni. Amin túl már csak áruló kurucokról, vagy földbe taposott, bujdosásra kényszerült legyőzöttekről szólhat a történelmi lecke.

2010. december 14.

Boldizsár Zeyk Zoltán